

Słynne miecze

Na przestrzeni wieków miecz był bronią otoczoną szczególnym szacunkiem, często przypisywano mu specjalne znaczenie.

Według dostępnej wiedzy archeologicznej najstarszym mieczem jest ten, który odkryty został w miejscowości Harappan na terenie dzisiejszego Pakistanu. Poprzez starożytność, średniowiecze po czasy nowożytne miecz stanowił główne uzbrojenie wszystkich armii. Tak było zanim nastąpiła era broni palnej oraz artylerii, kiedy walka twarzą w twarz była normą. Historia tej broni to również miecze będące symbolami, prawdziwą "arystokracją", które swoje narodziny miały w warsztatach największych zbrojmistrzów poszczególnych epok, towarzyszyły wojownikom, genialnym strategom. Poniżej przedstawiamy zestaw najszlachetniejszych mieczy w historii, który jednakże nie obejmuje broni związanej z naszą historią, bowiem te zasługują na odrębny artykuł.

Perła West Point

Tomoyuki Yamashita był generałem japońskiej armii podczas II wojny światowej, który sławę zyskał dzięki podbiciu brytyjskich kolonii: Malezji i Singapuru. Ukończył akademię wojskową w Niemczech gdzie zapoznał się z założeniami wojny błyskawicznej – Blitzkriegu.

Militarne sukcesy przyczyniły się do nadania mu przez Brytyjczyków miana "Tygrysa Malajów". Po zakończeniu wojny Yamashita został oskarżony o zbrodnie wojenne i skazany na śmierć. W lutym 1946 r. generał został stracony. Jego egzekucja do dziś wywołuje kontrowersje, ponieważ wielu historyków uważa, że stał się on kozłem ofiarnym i poniósł śmierć za zbrodnie popełnione przez kogoś innego i wbrew jego rozkazom.

W trakcie wojskowej kariery Yamashita był posiadaczem miecza, który został stworzony pomiędzy rokiem 1640 a 1680 przez słynnego zbrojmistrza Fujiwara Kanenagę. Rękojeść miecza została przerobiona na początku XX w.

Broń ta trafiła w ręce generała Mac Arthura, przekazana mu przez Yamashitę po kapitulacji jego oddziałów 2 września 1945 r. Amerykański dowódca samurajski miecz przekazał później do West Point Military Museum, gdzie znajduje się do dzisiaj stanowiąc prawdziwą perłę w kolekcji militarnej Akademii Wojskowej.

Curved sword – duma argentyńskiego generała

José de San Martín, słynny argentyński generał żył w latach 1778-185. Urodził się w

Wicekrólestwie La Platy. Był jednym z najważniejszych wodzów południowej części kontynentu, który na czele podległych oddziałów walczył o wyzwolenie spod kurateli hiszpańskiej. Jest bohaterem kontynentalnym, bowiem był również pierwszym Protektorem Peru. To za jego przyczyną 28 lipca 1821 r. doszło do peruwiańskiej deklaracji niepodległości. Natomiast w Argentynie od jego imienia pochodzi najwyższe odznaczenie wojskowe – Order of the Liberator General San Martin. Jest także bohaterem narodowym Chile.

Jedną z najcenniejszych rzeczy w posiadaniu San Marina była szabla, którą nabył podczas pobytu w Londynie. Pewnego dnia oglądając broń, długo podziwiał zakrzywione ostrze i doszedł do wniosku, że ta właściwość broni będzie decydująca na polu bitwy.. Z tego też powodu wyposażył swoje wojsko w ten rodzaj szabli. Uważał, że broń ta będzie idealna podczas szybkich szarż kawalerii. Słynny “Curved sword” znajdował się u boku generała, aż do jego śmierci. Potem szabla przeszła w posiadanie prezydenta Argentyny Don Juan Manuel de Rosa

W testamencie San Martina jest taki opis: “ Szabla ta towarzyszyła mi przez cały czas Wojny o Niepodległość Południowej Ameryki”. W 1896 r. szabla została przekazana do Narodowego Muzeum Historycznego w Buenos Aires, gdzie znajduje się do dzisiaj. W 1960 r, broń została skradziona, jednak szybko ją odzyskano. Wydarzenie to skutkowało tym, że w muzeum wybudowane specjalne “gazebo”, specjalną altankę by skuteczniej chroniła cenny artefakt.

Miecz o siedmiu ramionach

Dynastia Baekje rządziła starożytnym królestwem, które znajdowało się na południowozachodnich rubieżach półwyspu koreańskiego. W szczytowym okresie (IV w. n. e.) ród Baekje miał pod swoimi rządami kolonie w Chinach oraz większość terenów półwyspu koreańskiego. Było to jedno z trzech Królestw Korei obok Goguryeo i Silla.

W 372 r. król Geunchogo otrzymał słynny siedmioramienny miecz, który był swego rodzaju “dowodem” uiszczenia trybutu wschodniochińskiemu królestwu dynasti Jin. Miecz ma długość 74, 9 cm z charakterystycznymi odgałęzieniami skierowanymi ku górze , ostrze ma długość 65.5 cm. Miecz ten został stworzony specjalnie do uroczystych ceremoniałów, nie była to broń bojowa.

W roku 1870 pewien duchowny, Masatomo Kan, odkrył inskrypcje na mieczu: "W południe szesnastego dnia, jedenastego miesiąca, czwartego roku ery Taiwa, wykonany został miecz ze 100 krotnie hartowanej stali."

Symbol zwycięstwa Szkotów pod Stirling

Szkockiego bohatera narodowego William Wallace znamy przede wszystkim dzięki filmowi Mela Gibsona "Braveheart". Żył on w latach 1272-1305 i uważa się go za jednego z przywódców powstania niepodległościowego Szkotów przeciwko Anglii na przełomie XIII i XIV w. Wallace został mianowany "Stróżem Szkocji" i był dowódcą pieszych oddziałów. W 1305 r. Wallace został złapany w zasadzce zorganizowanej w Robroyston w pobliżu Glasgow przez Szkota Johna Menteitha. Skazany za zdradę, został po torturach stracony. Dzisiaj William Wallace jest jednym z największych bohaterów w historii Szkocji, a jego miecz jednym z symboli walki szkotów o niepodległość.

Miecz Wallace'a znajduje się dzisiaj w muzeum National Monument w Stirling (miejsce zwycięskiej bitwy Szkotów nad Anglikami). Ostrze miecz ma 132 cm długości i waży on 2,7 kg. Według historyków miecz, który znajduje się w muzeum służył Wallace'owi podczas starć pod Stirling 1297 i Falkirk 1298. Dół rękojeści ma cebulowaty kształt i wykonany jest z pozłacanego żelaza, rękojeść natomiast owinięta ciemną brązową skórą (niej jest to oryginał). Miecz poddawany był kilkakrotnym modyfikacjom. Po egzekucji Wallace'a miecz otrzymał Sir John de Menteith, dowódca zamku Dumbarton.

Według legendy miecz Wallace'a "zdołał" wysuszone pasy skóry Hugh Cressinghama, zniechęconego przez Szkotów angielskiego dowódcy uśmierconego przez Wallace'a Pogromca Maurów

Cyd urodził się około roku 1040 w Vivar, małym miasteczku nieopodal Burgos. Królestwo Kastylii było jedną z monarchii na półwyspie Iberyjskim. El Cyd był głównodowodzącym armią króla Alfonsa VI w okresie hiszpańskiej rekonkwisty oraz dyplomatą - swoimi osiągnięciami zasłużył na miano jednego z największych bohaterów narodowych Hiszpanii. Największe zasługi położył w walce z Maurami, ukazując nieprzeciętny talent taktyczny i umiejętności fechtunku.

Do uzbrojenia El Cyda należało wiele mieczy, ale dwa spośród nich wyróżniały się szczególnie - Colada i Tizona. Ten drugi miecz służył rycerzowi w trakcie walk z Maurami i jest traktowany jako cenna relikwia w historii hiszpańskiego militarystyki. Uważa się, że miecz znajdujący się dzisiaj w Museo de Burgos jest podróbką wykonaną w Kordobie, choć zawiera w sobie znaczne ilości stali Damasceńskiej. Tizona mierzy 103 cm i waży 1,1 kg.

Na mieczu wyryte zostały dwie inskrypcje: data wykonania- 1002 oraz cytat z modlitwy

“Pozdrowienie Anielskie” – “Zdrowaś Maryjo, łaski pełna, Pan z Tobą”

Skarb narodowy Francji

Napoleon – zdobywca Europy, jeden z największych geniuszy wojskowych w historii. Politycznym i wojskowym przywódcą Francji stał się w roku 1799 po przeprowadzeniu zamachu stanu.

Pięć lat później został ogłoszony Cesarzem Francji. W pierwszej dekadzie XIX w. Napoleon prowadził wojny z największymi mocarstwami ówczesnej Europy, doprowadzając Francję do szczytu potęgi poprzez podporządkowanie sobie politycznie i militarnie znacznej części europejskich państw. Dominacja nie trwała jednak długo, punktem zwrotnym była niefortunna kampania w Rosji w 1812 r.

Dwa lata później Szósta Koalicja doprowadziła do upadku Napoleona, a on sam został zesłany na wyspę Elbę, gdzie miał dożyć swoich dni. Słynna ucieczka i tzw. 100 dni Napoleona skończyło się ponowną klęską i osadzenie na wyspie Świętej Heleny, gdzie umarł 5 maja 1821 r.

Napoleon posiadał bogaty zbiór broni, jednak na polu bitwy miał zawsze przy sobie pistolet i szablę, która zdecydowanie wyróżniała się pięknym, artystycznym wykonaniem.

Jeszcze za życia Bonaparte podarował ową szablę swojemu bratu, jako prezent ślubny. Od tego czasu pozostawała w rodzinie Bonaparte przekazywana z pokolenia na pokolenie. W 1978 r. uznano ją za narodowy skarb Francji. W 2007 r. inkrustowana złotem broń została sprzedana na aukcji we Francji za 6,4 mln dolarów.

Miecz Miłosierdzia

Miecz Miłosierdzia to słynna broń należąca do króla anglo-saksońskiego Edwarda Wyznawcy, panującego w Anglii przed najazdem Normanów w 1066 r. Jego rządy w latach 1042 – 1066 są opisywane przez brytyjskich historyków jako czas pokoju, ale również jak okres osłabienia władzy monarchy. Wkrótce po śmierci króla, Anglia została podbita przez normańskiego wodza Wilhelma Zdobywcę. Edward został uznany świętym, kanonizowany przez papieża Aleksandra III w roku 1161. Od XIV wieku jest głównym patronem Anglii oraz angielskich królów.

Miecz Miłosierdzia jest używany do dzisiaj podczas ceremonii koronacyjnej. Ma złamane ostrze oraz jest stępiony. W 1236 broni nadano miano Curtana (st.-fran. curt — krótki).

Historia miecza w kolejnych wiekach jest nieznana, istnieje legenda która mówi, że czubek miecza został złamany przez anioła na znak zakazu bezprawnego zabijania ludzi. Legenda ta wiąże się z kultem Edwarda jako świętego Kościoła Katolickiego.

Miecz Miłosierdzia należy do Klejnotów Korony Zjednoczonego Królestwa i jest jednym z pięciu mieczów używanych podczas koronacji brytyjskiego monarchy. Broń ta jest unikatem również z tego powodu, iż „przeżyła” rządy Oliviera Cromwella, który nakazał przetapiać antyki i cenne eksponaty na żelazo i złoto.

Zulfikar – symbol Islamu

Zulfikar to miecz, który Mahomet przekazał swojemu wnukowi Husajn ibn Alemusprawującemu władzę nad Islamskim Kalifatem w latach 656-661. Według muzułmańskich ksiąg Mahomet podarował Alemu broń przed bitwą pod Uhud (625 r.) w nagrodę za jego poświęcenie na polach wcześniejszych bitew oraz w podziwie dla jego siły.

Zulfikar to bułat – rodzaj szabli orientalnej o zakrzywionym ostrzu, wykonanej z bardzo twardej i sprężystej stali. Według zapisu w Koranie Ali użył miecza w bitwie pod Azhab podczas słynnego oblężenia Medyny.

Obecnie istnieje kilka wyobrażeń na temat tego miecza. Według jednych opowieści miecz jest prosty i ma zdolności mistyczne, inne opisują Zulfikara jako tradycyjny bułat, nie różniący się niczym od mieczy swojej epoki. Jeszcze inne opisy mówią o mieczu rozdwojonym na końcu ostrza w literę V. Według Imamitów, przedstawicieli głównego nurtu szyizmu, miecz przetrwał do dzisiaj i znajduje się w posiadaniu Imama Muhammada al-Mahdiego i jest częścią osławionego zbioru określanego jako al-Jafr.

Święta księga szyitów należy do zbioru najważniejszych artefaktów z czasów Mahometa i Alego umieszczonych w dwóch skrzyniach. Zbiór był przekazywany z pokolenia na pokolenie przez kolejnych Imamów. Zawartość skrzyń jest imponującą, choć niemożliwą do ujżenia bowiem ukrywana jest przed widokiem publicznym. Wśród artefaktów oprócz Zulfikara, znajduje się torba ze zbroją oraz mieczem Mahometa.

Wśród szyitów, uważających Alego za pierwszego prawowitego następcę Mahometa, istnieje powiedzenie “Nie ma [większego] bohatera nad Alego, nie ma miecza nad Zulfikara”

Katana Masamune Honjo

Masamune Honjo był japońskim wytwórcą mieczy katana, uważany za jednego z największych w historii. Nie jest znana dokładna data narodzin ani jego śmierci, źródła historyczne podają jedynie, iż swój zawód wykonywał w latach 1288-1328. Tworzył miecze nazywane -Tachi, oraz sztylety – Tanto.

Broń Masamune swoją sławę zawdzięcza jakości oraz ze względu na piękno wykonania. Niestety Honjo rzadko oznaczał miecze swoim nazwiskiem dlatego trudno zidentyfikować

broń, która przetrwała dziś i istnieje tylko przypuszczenie, że mogłaby być przez niego stworzona.

Oficjalnie mianem "Hojo Masanume" określono miecz należący do osobistego uzbrojenia Szogunów w epoce Edo. Umierający władca przekazywał go swojemu następcy. W 1939 r. uznano go za narodowe dziedzictwo, jednak nie został umieszczony w muzeum, lecz pozostał w rodzinie Tokugawa. Ostatnim znany właścicielem był Tokugawa Iemasa, który "Hojo Masanume" wraz z 14 innymi mieczami przekazał policji w Mejiro w grudniu 1945 r. Rok później miecze trafiły w ręce sierżanta US Army Coldy'ego Baltimore i od tego czasu słuch po nich zaginął

Radosny miecz króla Franków

Karol Wielki urodził się około 742 r. Koronowany został na króla Franków w 768 r. W 800 r. został pierwszym Cesarzem Świętego Cesarstwa Rzymskiego. Pod jego rządami królestwo Franków stało się największym imperium ówczesnej Europy obejmującym obszary Zachodniej i Centralnej Europy. Uważany jest za ojca założyciela Niemiec i Francji, jak również za ojca Europy.

Joyeuse (radosny) to nazwa osobistego miecza Karola Wielkiego. Obecnie dwa miecze pretendują do tego miana. Jeden z nich znajduje się w Weltliche Schatzkammer w Wiedniu, drugi natomiast w Luwrze w Paryżu. Broń znajdując się w paryskim muzeum jest prawdopodobnie wykonana z części oryginalnego miecza. Joyeuse w Luwrze zawiera elementy pochodzące z różnych krajów, dlatego nie można z pewnością określić go w pełni mianem Joyeuse. Rękojeść pozłacanego miecza wskazuje, że powstała w okresie Panowania Karola Wielkiego.

Miecz Karola Wielkiego odnajdujemy w wielu historycznych źródłach. Opisuje go również Thomas Bulfinch autor cyklu „Bulfinch's Mythology”, podając że Karol Wielki przy pomocy Joyeuse ściął głowę saraceńskiemu wodzowi Corsuble, jak również swojemu przyjacielowi, Ogierowi Duńskiemu.

Jednak najśłynniejszym źródłem, z którego dowiedzieć się możemy o Joyeuse jest "Pieśń o Rolandzie".

Na koniec pragnąłbym zaznaczyć, że powyższa lista dotyczy mieczy, które mają potwierdzenie w źródłach historycznych lub też są dzisiaj namacalnymi eksponatami. Nie ma tu ujętej broni, która otacza wyłącznie legendy i mity, będące mało wiarygodne.